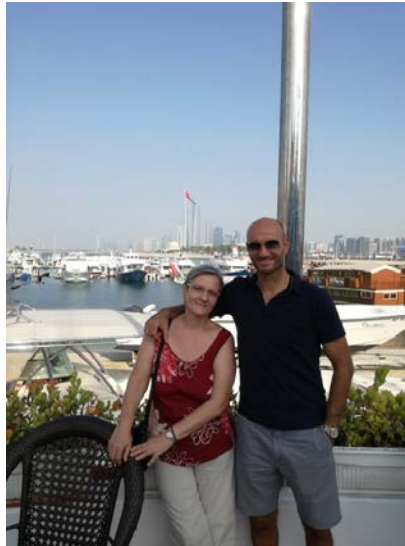

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Ирен Матић

Разговор са Ирен Матић обављен је у њеном пријатном и укусно уређеном дому, који красе бројни сувенири са разних путовања, у Шапцу у Улици Краља Петра Првог.

Ирен је угледала овај свет 1953. године у Суботици. Пажња која јој је поклањана као ћерки јединици у дому родитеља, где су живеле и тетка и бака по тати, позитивно су утицали на њу и стабилност коју и данас поседује. Ирен је проговорила на два матерња језика: мађарском и српском. Са татом, тетом и баком, увек је говорила мађарски, а са мамом српски.

Своје образовање Ирена је отпочела са шест година, мало раније него њени вршњаци, а све са жељом да научи нешто ново. Са изузетном ревношћу завршила је основну школу коју је похађала на мађарском. По завршетку основног образовања, уписала је средњу Економску школу, а затим и Факултет који није завршила. Током средње школе уз тренинге и честе кошаркашке утакмице, било је времена и за дружење и изласке. На једном таквом опуштеном дружењу уприличило се и упознавање са момком из Шапца, који је студирао у Суботици. Случајан сусрет изродио је нешто најлепше и најрадосније за тада шеснаестогодишњу Ирен, љубав за цео живот. Четири године након првог сусрета, Ирен напушта посао, родну кућу, Суботицу и сели се за Шабац. Уз мужа, нови посао у новом граду дочекали су је и нови људи, али и навике и обичаји које до тада није познавала. Ирен, једноставна и човечна, стрпљива и наредна да сваког слуша, васпитана да поштује своје родитеље, прихвата и нови дом и Бобанове родитеље. У граду где су је лепо дочекали и

сама је уз помоћ свекрве за Светог Николу почела да дочекује госте. И даље је славила свој Божић, Ускрс, имендан, али је прихватила и обичај слављења крсне славе. Напросто је у тој пракси Срба православаца осетила породичан дух, традицију коју треба неговати, како би и своје потомке научила да се слава преноси са оца на сина, с колена на колена.

Уклапање у нову средину било је олакшано рођењем првог, а затим и другог сина. У родну Суботицу ишла је често и радо и чинило јој се да је све као што је било када је она отишла. Уз честе одласке у родитељски дом, било је времена и за одласке на летовања, излете у земљи и иностранству, али и дружења по кинолошким манифестацијама. Иако је у Шапцу говорила само српски у комуникацији са оцем, мађарски је до краја остао једини језик за разговор.

Могло би се рећи да како се клупко времена одмотавало по иманентној логици тадашњег тренутка, да је Ирен била пожртвована мајка, одана и верна супруга и одговорна радница у Пошти у којој је провела радни век и добила заслужену пензију. Изнад свега Ирен је изврсна домаћица чија спретност и умешност и данас заслужују све похвале.

Ипак, десило се деведесетих година да се одронила пешчана подлога „брзог бизниса“ њеног мужа, па да су изгубили све што су имали. Породица се непосредно пред почетак бомбардовања сели у тада Јужно Афричку Републику, одакле се Ирен сама враћа када је успостављен ваздушни саобраћај на релацији Африка Европа, односно Србија. Залог за породични живот, за одржавање породице на окупу у најтежем тренутку по све њене чланове, као и трајност средњошколске љубави, била је родитељска кућа. Ирен је продала свој дом у Суботици, и уз мањи кредит успела је да купи стан у Шапацу, у којем је свила ново гнездо и где пензионерске дане проводи са супругом Бобаном. Својом снажном вољом, упорношћу, а пре свега љубављу, Ирен је одржала породицу на окупу. У судбоносним данима пожртвовања Ирен је занемарилааа себе и своје здравље, а последице свега што се десило и данас су приметне: честе главобоље и руке које не може да контролише. Отуда је и видео снимак изостао, јер када је у центру пажње, када нешто ради шакама, оне почињу да дрхте неконтролисано и испушта ствари. Покушале смо да снимимо како сече колаче које је направила, али то је било јако непријатно за њу. Испоштовала сам њену молбу да то не радимо.

Иако и данас будним оком и душом прати развој породичних догађаја, држи се по страни и чека да буде позвана, како никоме не би сметала. Индиректно прати све, помаже свима којима је помоћ потребна, али се директно у одлуке својих најближих не меша.

Млађи син је засновао пордицу и Ирен је ту да унучићима спреми домаћу супу и омиљене колаче. Унуку је чувала две године, али када су се родитељи одлучили за вртић, иако јој је било тешко прихватати је без поговорно њихову одлуку. Зато је жеља за старијим сином свеприсутана, као и радост када он дође у Шабац или она оде код њега у Дубаи.

Ирена је колегиница моје маме, живеле смо у истој улици, а мама је јако блиска са њом, тако да сам и сма упозната са њеним целим животом. Никада није била критична према другима, увек позитивна и чини се пуна поштовања и љубави према ближњима.

Стекла сам утисак да су породичне норме, поштовање и пожртвованост биле део васпитања које добила од својих намилијих још у детињству. Све што је упијала као мала, урезало се неизбрисиво у њену душу. Ирен је и данас таква, одмерена, ненаметљива и скромна.

Истрајност и системски труд и рад и сада су присутни, мада само мало успорени због година и болести. У намери да буде „ближа“ сину који је на другом континенту, али и пријатељицама у Европи и Америци, научила је да користи компјутер. Уз дневне кућне обавезе, шетње по кварту, време најчешће проводи уз компјутер и друштвене мреже: <https://www.facebook.com/irena.matic.9> .

У Шапцу, јун 2020

Сузана Лазаревић